

TODI LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

ŠTEV. 30

PLANINSKE MARKACIJE NAŠIH DNI

V TEORJI...

Samoiniciativnost

(Piše Maks Zdraha)

Pri nas smo to stvar z debirokrazicizacijo vzeli zelo resno. Posebno še, ko smo o tem dobili 26 okrožnic, 14 pravilnikov, 5 uradnih in 12 neuradnih tolmachenj. Vse skupaj ni tehtalo niti poldrug kilogram, ko smo jih odložili v poseben rednik z napisom »BXDC 2885 — Debirokrazicizacija« in ko smo jih seveda vse lepo prepisali v 27 izvodih — za vsakega šefa po enega, za arhiv pa tri!

Skratka — smisel debirokrazicizacije, so nam dejali, je v tem: več ekspeditivnosti, več samoiniciative in manj papirja! Predvsem manj papirja!

Tako se je zgodilo, da je prišel vratar Peter k svojemu neposrednemu predstojniku, šefu pisarne, in ga prosil:

»Prosim, tovariš šef, moral bi v šolo — učitelj me kliče zaradi fanta, saj veste, zaradi uspeha... Takoj tu okrog ogle je, samo pet minut bi potreboval. Ob desetih, je dejal učitelj, moram biti tam, ob desetih! Ali rabim propustnico?«

»Čemu le, čemu le propustnico!« je vzkliknil šef pisarne. »Proč z birokracijo in nepotrebnim papirjem! Samo šefa oddelka še vprašam, da ne bo sitnarij, če vas ne vidi v vratarski loži. Počakajte tukaj — takoj bom nazaj!«

Peter je olajšano vzdihnil:

»Dobra stvar je ta debirokrazicizacija! Ekspeditivno od vraga!«

To je bilo ob pol osmih.

Šef pisarne je ta čas že bil pri šefu oddelka.

»Seveda lahko gre naš Peter!« je dejal šef oddelka, »zaradi mene lahko gre. Edino k vodji referata še skočim, da ne bo rekeli, da mu nihče ničesar ne pove, kaj se v oddelku dogaja! Počakajte kar tukaj — takoj sem nazaj!«

Šef pisarne se je oddahnil:

»Odlična stvar takšna debirokrazicizacija! Ekspeditivno in poceni do vraga!«

To je bilo že deset minut pred deveto.

Toda vtem je bil šef oddelka že pri vodji referata:

»Razumljivo, razumljivo! Proč z dovolilnicami in podobno papirnatno kramo! Več samoiniciativnosti — vsak mora vedeti, kakšno odgovornost lahko prevzame nase! Grem, da povprašam še načelnika, če se strinja s tem. Počakajte kar tukaj — takoj bom nazaj!«

Šefu oddelka so se razširile prsi:

»Odlična stvar takšne debirokrazicizacije. Nič papirja, osebno reševanje. Principialna vprašanja se rešujejo naglo in samoiniciativno! Ekspeditivnost od vraga!«

Vtem je tudi vodja referata že skoro opravil pri načelniku.

»Kajpak,« je dejal načelnik, »načelno je popolnoma pravilno odpravljati vse nepotrebne formularje in papirje, dovolilnice, propustnice in podobno. Sploh moramo to stvar gledati predvsem z načelnega stališča! Samoiniciativnost, ekspeditivnost in naglo reševanje problemov je najvažnejše! Prepričan sem, da se bo tudi pomočnik direktorja s tem popolnoma strinjal — počakajte trenutek tukaj, samo povprašam ga in se takoj vrnem!«

Vodja referata je bil nadvse zadovoljen. Končno — tako pritrilno mnenje načelnika o njegovem ekspeditivnem delu ni od muhi! In ekspeditivnost je to od vraga!

To je bilo tri minute čez trideset na deset.

Točno pet minut čez trideset na deset je bil načelnik že pri pomočniku direktorja:

»Da, da, da, popolnoma se strinjam s takšnim načinom ekspeditivnega in debirokratskega poslovanja! Peter naj seveda gre ob desetih v šolo, kar sicer ni principialnega pomena, je pa odličen eksempl za samoiniciativno in debirokratsko, elastično in ekspeditivno poslovanje. Za vsak slučaj stopim še k direktorju — končno nosi on odgovornost za vse, kar se dogaja! Počakajte tukaj, takoj bora nazaj!«

Načelnik si spričo takšne pohvale ni mogel kaj, da se ne bi že predstavil v višji skupini — saj ta mu ne more uiti!

Tačas pa je tudi že pomočnik direktorja dobil načelno soglasnost direktorja, obenem z zgoščenim polurnim referatom o potrebah in nalogah debirokraziciranega postopka in samoiniciativnosti ter odgovornosti posameznih organov.

To je bilo dobrih dvajset minut čez deseto.

Nadaljnji postopek se je odvijal z naravnost bilskovito naglico. Pomočnik direktorja je odobril načelniku, načelnik vodji referata, vodja referata šefu oddelka, šef oddelka šefu pisarne, in ko je šef pisarne zopet prišel točno ob trideset na enajst v svojo sobo, je našel tam Petra sede na stolu.

»Peter, stvar je stekla naravnost idealno debirokratsko in ekspeditivno! Lahko greste tudi brez propustnice!«

Peter je nekoliko v zadregi pogledal šefa pisarne, potem pa dejal:

»Sem si mislil, da to novo reševanje že velja, pa sem kar sam na svojo odgovornost stekel ob desetih okrog vogala v šolo — v petih minutah sem bil nazaj!«

... IN PRAKSI

Ave Caesar!

(Piše Ivan Zebliček)

V dvorani parlamenta je zavladała tišina, kot da bi poslanci mislili, da so partizani v bližini. Ministrski predsednik je stegnil svoj dolgi vrat (kot noj, ki hoče potisniti glavo v pesek), si popravil očala in pričel govoriti. Glavne besede je poudarjal s tem, da se je dvigal na prste. Govoril je o programu vlade, ki ga je imel natipkanega pred seboj. Od časa do časa je pogledal vanj z izrazom gledalca pri predstavi, ko mu naznanijo, da je neka dobra točka izpadla iz programa zaradi tehničnih ovir.

Ker je imel ministrski predsednik programatični govor v imenu nove vlade, je bilo treba najprej omeniti volitve.

»Res je,« je dejal predsednik, »da smo zmagali z nezadostno večino, toda vprašati se moramo: zakaj?« In predsednik se je dvignil na prste.

»Seveda: zakaj?« so ponovili za njim njegovi pristaši.

»Zakaj, zakaj, zakaj?« so se vprašali opozicionalci.

»Zato« je dejal s salomonskim izrazom premier, »ker je veliko število naših pristašev — ribičev — lovilo ribe na vzhodni obali in so jih jugoslovanske patrolne ladje zajele prav v času volitev.«

»Ze zopet Jugoslovani!« so zarenčali pristaši.

Nekateri poštenjaki so se pa spomnili na sedmo božjo zapoved.

Nato je predsednik prešel na notranjo politiko. Dejal je, da je bil dosežen od zadnjih volitev ogromen napredek, ker je število policije naraslo od 200.000 na 300.000, število pendrekov pa celo na 350.000 kosov, tako da jih je na zalogi še 50.000 kosov. Nekaj manj važnih vprašanj pa je še ostalo nerešenih.

»Na primer brezposelnost! Poglejte že samo tu v dvorani, kjer ni nobenega brezposelnega! Kolikor pa še obstaja brezposelnost, je kriva za to...«

»Jugoslavija!« je dejal neki poslanec, ki je bil v zadnji vojni pri junaškem umiku ranjen na možganskem centru za razsodnost. »Ne Jugoslavija,« ga je poučil predsednik in stopil na prste, »temveč jugoslovanska industrija, ki nam v Jugoslaviji dela konkurenco!«

»Stanovanjska kriza nas tudi muči!« je nadaljeval predsednik in hitel govoriti, da bi čimprej končal. »Toda, gospodje,« je dejal, »vsaka stvar ima svoj vzrok! Jaz nekaj voham. Istočasno je dvignil nosnice.

In vsa poslanska zbornica je začela vohati, da bi ga boljše razumela.

»Politični begunci nam

brez dvoma zavzemajo stanovanjske prostore. Verjemite mi, da to niso belogardisti, temveč da so to jugoslovanski agentje, ki so jih Jugoslovani poslali semkaj, da nam povzročajo stanovanjsko krizo!«

»Aha!« so dejali olajšano pristaši predsednika in pomislili na svoje vile.

Za čim boljši zaključek poročila o notranji politiki je predsednik stopil na prste in izjavil: »Narodne manjšine v naši državi uživajo vse pravice!«

Neki poslanec, ki je pred leti nosil črno srajco in požigal slovenske šole, je glasno pripomnil: »Jasno, celo pravico do smrti!«

Predsednik je ponovno iztegnil vrat kot noj, ki hoče glavo še bolj zariti v pesek, izprsil kurja prsa in prešel na zunanjo politiko. Poslanci, ki so ga že dolgo poznali, so dejali: »Ta del govora bo posvečen Jugoslaviji!«

»Med zapadne zaveznike in nas je stopila neka zla sila...«

»Jugoslavija!« je vzkliknil v spanju neki poslanec, ki je zaspal že pri poročilu o stanovanjski krizi, ker je imel krasno vilo.

»Pozabili so na trojno izjavo! Toda glede balkanske zveze naj se zavedajo, da število divizij ni važno!«

»Pravilno govori predsednik!« je pripomnil poslanec, ki je bil nekoč tenente na Dolenjskem, in si mislil: »Glavno je strah ob pravem času!«

»Lahko se zgodi, da bomo pustili zaveznike in Atlantski pakt na cedilu, če bodo še naprej podpirali Jugoslavijo!« je vzkliknil predsednik, stoječ na koncih prstov.

Takrat je nastal pravi vihar v poslanski zbornici. Poslanci so vstajali, vzklikali predsedniku, si čestitali, se poljubovali...

»Kaj pa jim je?« je vprašal tuji novinar nekega poslanca.

»Kaj se čudite? V tem primeru se nam ne bo treba bojevati!«

Sejo so morali prekiniti:

viharnega odobravanja ni bilo konec, ker so se poslanci bali, da bi ministrski predsednik svoje besede preklical.

Resne grožnje

— Mi smo najmočnejši zaveznik Amerike v Evropi! Zakaj le dajejo Američani potem orožje Jugoslaviji? Eno bitko z nam, pa ga bodo imeli tudi v Jugoslaviji na pretek!

OD LETEČEGA REPORTERJA

V Vzhodni Nemčiji so šli vsi upi, da bodo upori prenehali, po vodi. Zato ni nič čudnega, če so za šefa državne varnosti postavili bivšega ministra za mornarico. Morda računajo, da bo znal ta kaj bolje plavati kot njegov predhodnik.

V svojem protestu zapadnim zaveznikom je Italija utemeljila svoj predlog da ni treba zaveznikom pošiljati Jugoslaviji direktne vojaške pomoči s sledečim:

»Zakaj ne pošljete materiala raje nam? Nas Italijane žali ta dokaz zavezniškega nezaupanja. Mar nismo v pretekli vojni tako obilno zalagali partizane z orožjem?«

Stara pisarija

(Prosto po Prešernu)

Učenec:

»Da zdaj, — ko že na Laškem vsak pisari, ko vsak fašist spomine prežvekuje, da v njih z 'Armato' zmagoslavno šari in Duceja, fašizem v zvezde kuje, — jaz tudi v trop, — ki se z laganjem trudi rešiti čast, ugled demokracije, — se vriniti želim, se mi ne čudi. Maestro! Uči mene pisarije: kako in kaj se v čast korita poje, odkrij laži in psovki mi lepotije.«

Maestro:

»Ak so pisar postati želje tvoje, moj zlati uk zapiši si v betico (vse, kar ti pravim, je iz prakse moje): Nikoli se ne puli za resnico, ogibaj se je vedno kakor vraga, tako dobil boš gibčno hrbtenico in ta ti do uspeha še pomaga! Če iščeš vzrok, zakaj ne pada mana na Laškem nam, ga išči preko praga: vse zlo prihaja vedno le z Balkana! Balkan je kriv za rajsko tragedijo, da sta bila iz raja v svet pregnana človeka prva, dasi porcho... io!, je raj nedvomno terra italiana. Potem je kriv Balkan za polomijo, da Judje rasa so bili izbrana, sicer izbral podvig bi Mojzes bolj: peljal bi raje Jude prek Jadrana...«

Učenec:

»Mar krivda, da nam žro obleke molji, da po kanalih se rede podgane, da niso vsi volivci več pri volji svoj glas dajati za demokristjane in sploh za vse, kar v redu ni pri hiši, zadene vedno le Jugoslovane?«

Maestro:

»Za vse! Zato, učenec dragi, piši: da sonce tud' ponoči nam ne sveti, da škodo delajo po hišah miši, da ne ženo po poljih nam špageti, da grizejo nas v postelji stenice, — vsega Balkanci krivi so prekleti!«

Učenec:

»Zaplati bog, maestro, za resnice! Bom pisal: kaj v raj nam priti brani, kdo kriv pri nas je svinjske rdečice, zakaj dojenčki vedno so posrani, zakaj rede se v naših glavah gnide, da vsega krivi so Jugoslovani...«

Maestro:

»O, zlati vek zdaj Muzam laškim pride!«

STROKOVNA DEFINICIJA

General Eisenhower je nedavno v ožjem krogu dal naslednjo definicijo vojne:

»Vojna obstaja v tem da se med seboj pobijajo ljudje, ki se sploh ne poznajo, in to na povelje tistih, ki se med seboj poznajo, pa se ne pobijajo!«

ČE SE STAVEK ZMESA...

Znana zvezdnica iz Hollywooda Sing Man Ri je na zadnjem teniškem tekmovanju zgubila s knock-outom v razpravi o vplivu morske bolezni na razširitev šturkov. Svetovni bokskar Mc Carthy je sinoči pel v Mussolinijevi operi »Inkvizicija« ter žel vse-splošen poraz. Dvigalec uteži Malenkov je ob pregledu krompirišč našel koloradskega hrošča vrste berijasmu stalinicus in ga spravil onstran zvočnega zidu. Se priporoča uprava. Kozarce prinesite s seboj.

KOREJSKA BRAKADA

McCarthy: »Puci ga, puci ga!«

Črna zgodba

Seveda je to bilo v Afriki. In v Afriko je prišel misijonar. Učil je uboge črnce, da je samo eden bog in da ta bog hoče, da so črnči podložni belemu človeku, ki ima puško bum-bum in ki prodaja črnemu človeku za mnogo dobrega denarja malo slabih reči. In ker je Jumbo mislil, da so vsi ljudje pošteni, se je dal krstiti. Misijonar ga je polil z vodo in dejal:

»Ti sedaj ne biti več Jumbo — ti sedaj biti Johnny!«

Tako je postal Jumbo Johnny. Nekega dne — bil je ravno petek, pride misijonar in vidi Jumbo-Johnnyja, kako slastno otepava svinjsko kračo.

»O, Johnny!« je dejal misijonar, »ali ne veš, da sem ti dejal, da ne smeš jesti v petek mesa, ampak samo ribo, zato ker nisi več Jumbo, temveč Johnny!«

»O bvana!« je odgovoril Jumbo-Johnny, »saj to ne biti meso — to biti riba. Jaz politi meso z vodo in reči: 'Ti sedaj ne biti več svinjska krača — ti sedaj biti riba!' — In jaz sedaj jesti riba!, bvana!«

HUMOR

K zdravniku pripeljejo moža, ki zatrjuje, da je Mohamedov brat.

Zdravnik se razburi:

»Slišite, zakaj ste ga pripeljali k meni? Mar mislite, da sem PP-jev reporter!«

MINISTRANTU

Vse si bil že: liberalec, sokol, čuk, slovenski fant, Volksgenosse, klerikalec, skratka: hlapec, ministrant.

Zdaj pa, revež, si skrahiral, ves tvoj up je šel na kant: komu boš zdaj ministriral, ko gospod tvoj sam je — ministrant...

JASNO!

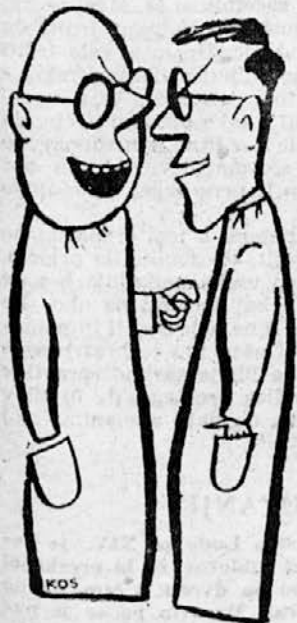
Nič ne rečem, rad imam resne in jasne odgovore, ki zadenejo bistvo stvari. Toda tokrat — vse kar je pravil! Vstopil sem torej v trgovino. Ne bom dejal katero — morda se jih bo na ta način čutilo več prizadetih. Vstopil sem torej in zahteval — recimo — razglednice. Navadne razglednice, kot jih dobite povsod in kjerkoli enake kvalitete in podobne druga drugi kot jajce jajcu. Izbral sem in izbral.

»Koliko plačam?« sem vprašal prodajalko.
»Deset dinarčkov vsaka,« pravi prodajalka sladko kot slavček v poletni noči.
»Kako?« se začudim — toda ne glasu, temveč ceni.
»Kako je to mogoče? Saj vendar stanejo povsod drugod popolnoma enake razglednice samo pet dinarjev!«
Prodajalka se je ljubko nasmehnila in nagnila glavo:

»Morda,« je dejala nedolžno, potem pa dodala še z neizpodbitno logiko: »Drugod pač na njih verjetno ne zaslužijo toliko kot mi...«

Samostojno finan-

siranje bo nišnic...

— Torej, dragi kolega, čimveč bolnikov s strogo dietalno prehrano!

KOMERCIALNA

»No, Tine, kako napreduje tvoja ljubezen?«

»Tako, tako... Kakor naše podjetje!«

»Ne razumem...«

»I, v konkurz je šla!«

»In kdo je kriv za polomijo?«

»Hm, zadnje čase so pričeli pritiskati upniki nanjo...«

»In se ni mogla odločiti za vse hkrati?«

»Da. In tako se je odločila raje za tistega — iz banke!«

VESTNOST

»Pepe, kaj ne hodiš več s tisto s pošte?«

»Ne, s tisto sploh nočem imeti ničesar več!«

»Zakaj? Saj je vendar lepa, pametna, zabavna...«

»In povrh vsega še pretirano vneta za finančni uspeh svojega podjetja!«

»To pa vendar ni nič hudega.«

»Ne? Rad bi vedel, kaj bi rekel, če bi zahtevala od tebe, da ji moraš vsak dan poslati po pošti priporočeno ljubzensko pismo!«

OB LETOSNJI LETINI

— Kako je kaj, sosed?

— Ej, slabo, slabo!

— Ali gorice ne bodo obrodile?

— Bodo, bodo, še kar gre.

— Pa morda ne bo dovolj krompirja ali žita?

— Bo, pšenice in krompirja bo dovolj in koruze kot že dolgo ne...

— Zakaj pa naj bi bilo slabo?

— Veste, slišal sem, da letos mak ne bo dozorel...

— SODEBNI TURIZEM

»No, končno sem k sreči končal najtežji del svoje poti,« se je oddahnil inozemski turist, ko je izstopil iz nekega našega lokalnega vlaka.

»Kam pa se peljete?« ga je vprašal nekdo.

»Na Japonsko!«

»Korejska liferantova tožba

Premirje! Satan, to je tvoje delo.

Kot strela z jasnega me je zadelo.

Mar res ne bo nikjer drugje začelo,

da spet lahko bom »lifral« na debelo?

KOMPROMISARSKA

»Jeziku se upira mi, tovariš,«

»gospoda« zopet gleda vsak kot ris.

Zato izbral sem raje kompromis:

odlej naprej samo — »gospod tovariš!«

VSE PO ŽELJI...

(Kratka reportaža iz l. 3001)

Peter je pijanec. Pritisnil je na gumb št. 1234 svoje teleatomokasete in pred njim se je pojavila steklenica francoskega šampanjca iz l. 1953...

Janko je velik Don Juan. Pritisnil je na gumb št. 3178 svoje teleatomokasete in pred njim je sedela na kanapeju v sami tančici »pin up girl št. —1« iz Hollywooda Marylyn Monroe XIII....

Ivan je direktor gostinskega podjetja. Pritisnil je na gumb št. 888 svoje teleatomokasete in gostje so na dušek popili z vodo pomešano vino iz kleti njegovega podjetja po najvišjih dnevnih cenah.

Ksaver je star birokrat. Pritisnil je na gumb št. 99 svoje teleatomokasete in bil je razrešen vse odgovornosti do ljudstva.

Jože je režiser filma »Svet na rajžanju«. Pritisnil je na gumb št. 2001 svoje teleatomokasete in njegov film je dobil prvo nagrado na bienalu...

Sraka je reporter. Pritisnil je na gumb št. 13 svoje teleatomokasete in verjel je vse, kar je v tej reportaži napisal.

(Teleatomokaseto so seveda iznašili Rusi že pred nastankom sveta. Op. ur.)

bi-gl

IDILA V ZAPORIH

Zepar: »Zaradi česa pa so vas zaprli, tovariš komercialni?«

Komercialni: »Ah, samo zaradi dveh milijončkov...«

Zepar: »No, potem pa ne boste tako dolgo ostali tukaj kot jaz. Jaz sem namreč ukradel eno uro...«

MUČENEC

— Jezus Marija, presvetili, saj menda ne boste spali na kaktusu!

— Božja volja, Micika, nekako vendarle moram biti mučenik!

TEREMTET

»Ti, Lajoš, veš kaj sem zvedel? Pred kratkim so bili v Budimpešti zahodni novinarji. Menda vendar tudi mi ne gremo v zahodni imperialistični tabor tako kot Jugoslavlani? Veš, sedaj, ko Berije ni več, je to vse mogoče...«

»Pišta, Pišta! Kdaj do tebe vendar enkrat pamet sročala? Ti ljudje so prišli na zasedanje svetovnega miru, ki je bil v Budimpešti. Tega je že precej časa. Prišli pa so zato, da so se naši tolmači enkrat do siteda najedli in to na — račun države. Tudi v zabavišče 'Budapest' so jih peljali, ampak tja so jih spremljale že tolmačice. Veš, naši ljudje so zelo nvidevni, pa tudi zelo diskretni... Ko pa so z njimi — z imperialističnimi novinarji — te dečve hotele iti spat, so ti gospodje nosove zavihali, češ da preveč dišijo po ruskih uniformah...«

»Lajoš, slišal sem tudi, da bodo Jugoslavlani in Rusi zopet veliki prijatelji. Pred dnevi je že prišel v Beograd novi sovjetski veleposlanik, ki so ga sprejeli z velikimi častmi!«

»No, veš, tako hudo ne bo, Pišta, baje ga je sprejel na kolodvoru pomočnik načelnika protokola zunanjega ministrstva...«

»Ti, Lajoš, ampak pri nas bo sedaj tudi svoboda, saj je novi predsednik Nagy dejal, da smejo kmetje izstopati iz zadrug in da tudi ljudi ne smejo več kar takole zapirati...«

»Da, da, Pišta, vse to bo res! Saj si že slišal tisto staro zgodbo o mački, ki so ji privezali miš na rep in ji rekli: 'Muc, sedaj jo pa kar ujami...!«

Ob Churchillovi bolniški postelji

— Sestra, če mi že morate dati kaj grenkega, mi raje povejte kaj o situaciji v Egiptu!

IZUMI ZA LETO 1953...

Prisega zvestobe ob slabem vremenu...

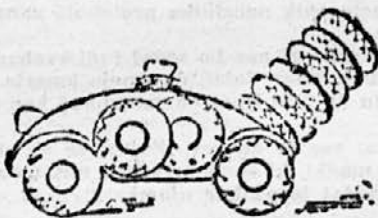
»Vstanite, tovariš! Naročili ste, naj vas zagotovo zbudim...!«

»Veste, bojim se! Se nikoli se nisem peljala z motorjem!«
»Niš se ne bojte! Saj se jaz tudi še nisem nikoli...«

»Vedno sem si želel, da bi imel lastno streho nad glavvo...«

Najnovejša oprema avtomobilov za slabe ceste!

Novatorski predlog za pranje dedkove brade.

»Jaz nisem kriva, da danes dežuje. Toda nogavice se morajo posušiti!«

Stefi

Dozvolite da pridjem, drugarice?

(Dopustniška tragedija z morja)

Ko se je humorist Dušan sprehajal v večernem hladu po korzu v Opatiji, mu je nenadoma padla na rame težka pest in znan glas mu je zatulil v uho: »Halo, stara sablja, srečen sem, da te najdem tukaj! Kdaj si prišel?« Ko se je Dušan obrnil, je stal pred njim pesnik Bine, ves zagorel od sonca, in mu molil taco v pozdrav: »Benvenuto! Naslednjih pet minut sta se tolkla po ramenih, si stiskala roke, vmes pa so se razlegali indijanski bojni klici: »Hej, stara kost, bojim se, da te bo Pegaz vrgel iz sedla. Pravijo, da konji ne trpijo zamorcev v sedlu...«

»Hehe sama zavist, bledolčnik! Lahko se boš sončil noč in dan, pa me ne boš nesel... Kaj je novega v Totenburgu? Se stojijo imovinske hiše?... Ali ne bi šla raje kam na pivo, da se v miru pomeniva?« In zavila sta v slaščičarno, kjer sta jemala hladne sladoleadne obkladke za notranjo uporabo.

Sredi najslajšega cmokanja pa je Dušan nenadoma planil pokoncu in zdrvel brez vsakega pojasnila na cesto. Bine je v diru vrgel blagajničarki dva stotaka, pokimal, da ni treba vračati drobiža in ujel šele na oglu za vsa vprašanja gluhega humorista. Dušan je stopal z iztegnjeno glavo kot lovski pes, ki je zavohal sled divjačine in Bine je sledil njegovemu pogledu. Tedaj mu je hipoma postalo jasno nerazumljivo Dušanovo obnašanje: pred njim je šla elegantna, božanska črnolaska in se pozibavala pri hoji v bokih. Tedaj je Dušan prekinil molk in ganjeno zašepetal: »Kakšna linija! Kakšen »gštel!« Bine je strokovnjaško pripomnil: »Dirkalni, znamka verjetno »Legnano«, model 53, osem prestav, »Simplex« menjalnik...« Dušan je besno siknil: »Idiot! Nisem mislil kolesa!« Bine je napravil nedolžen obraz: »Neee? Kaj sem pa jaz vedel. Kaj si pa ti mislil?« Dušan ga je sumljivo pogledal: »Bine, ti si tepec in moj kolega... Ker si moj kolega in vem, da mi ne boš hodil v škodo, ti bom povedal vse. Vidiš to črno, ki gre pred nama? Božanska ženska! Ze dva dni jo opazujem na plaži, toda nikoli nisem imel prilike, da bi jo lahko nagovoril. Vedno jo straži neki debeluhar, stara škatla, ki bo po vsej priliki njen oče. Prej pa sem jo zagledal iz slaščičarne, da gre čisto sama in sedaj imam priliko, da se ji približam...« Bine ga je pomilovalno pogledal: »Pa misliš, da ti bo uspelo?« Dušan se je ponosno izprsil: »Koliko staviva, da bom govoril z njo? Jaz imam taktiko, ki sem jo že sto in stokrat z uspehom preizkusil in še nikoli mi ni pri nobeni izpodletelo.« Bine ga je suho zavrnil: »Pri tej pa ti bo! Stavim stotak, da ti bo!« »Stavim pet sto dinarjev, da mi ne bo!« »Sprejemem! Velja?« »Velja!«

Dušan je pohitel naprej. »Dozvolite da pridem, drugarice?« Vitka črnolaska je mirno nadaljevala pot, kot da ne bi bilo ničesar. Dušan je smuknil na njeno levo stran: »Al smo uobraženi! Jel me se ne sečate više, drugarice?« Črnolaska ni niti trenila z očesom. Dušan je pomežiknil Binetu in se kakor nehote dotaknil njene roke. Črnolaska se je brez besede obrnila, zamahnila z nežno ročico in sredi ceste se je škodoželjno krohotal okamenelemu Dušanu »Pegaza galopirajoči!« Bine: »Denar sem, ljubček! Kaj hočeš, začetnik si še. Meni se kaj takega ne bi pripetilo. Jaz, postavim, si upam trdit, da bi dobil drugačen odgovor od nje. Upam si celo trdit, dalje, da bi jo lahko že čez pet minut prijel pod roko...«

Pravkar oklofutani je vzklikel: »Dokaži, če si upaš! Stavim jurija, da se boš vrnil s tako oteklim licem, da te še rodna mati ne bo poznala...« Bine je hladnokrvno odvrnil: »Stavim samo pet sto dinarjev, ker jih boš gotovo izgubil. Velja?« Dušan je urno segel v ponujeno roko: »Velja!«

Bine je podaljšal korak, pristopil k lepi črnolaski na njeno levo stran in jo ogovoril: »Dozvolite da pridem, drugarice?« Potem jo je brez vsake nadaljnje besede prijel pod roko in ji pričel nekaj šepetati na uho. Po nekaj korakih sta se ustavila. Bine se je obrnil in pomahal Dušanu, naj pride bliže. Dušan mu je brez besede pomolil pet sto dinarjev. Bine jih je skrbno spravil v žep, potem pa dejal: »Tovarišica predlaga, da bi šli v slaščičarno. Sicer pa, dovolita, da vaju seznanim: moj prijatelj Dušan — moja sestra!«

PODKUPOVANJE

Kardinalu Mazarinu, ministru Ludvika XIV., je nekoč ponudil neki plemič tisoč luidorov, če bi preskrbel njegovemu sinu dobro službo na dvoru, s tem, da ne bo tega nikomur pripovedoval. Mazarin pa se je nasmehnul in dejal:

»Veste kaj, dajte mi dva tisoč luidorov in lahko pripovedujete to komurkoli hočete!«

Andante cantabile

Nedavno tega sva šla z ženo na koncert. Ceprav že pod konec sezone — koncerti je bil prekrasen. All pa morda prav zato.

Zadnja točka je bila Petra Iljiča Čajkovskega V. simfonija v e-molu. Bilo je kot rečeno, prekrasno! V dvorani tišina, da bi jo lahko slišal pasti na tla — tisto slavno iglo namreč. In glasba, glasba...!

Med stavki seveda ne ploskamo. Kako tudi, vzgo-

jeno koncertno občinstvo smo in vemo, kaj se spodobi. Še na spored tega ni treba posebej pisati, kot ponekod po svetu!

Toda po drugem stavku: Andante cantabile, še vsa v čaru mogočne glasbe, sva nenadoma v tišini slišala iz vrste takoj za nama pritažen ženski glas:

»Moj bog, nič ne vem, kaj naj skuham jutri za kosilo...?«

In drugi, prav tako pritažen glas odgovori:

»Jaz sem napravila danes prekrasno polnjeno papriko!«

Moja žena se je ogorčeno obrnila proti obema glasovoma, ki sta tako prozaično skrunila božanstvo glasbe. »Neverjetno! — je zašepetala — o polnjeni papriki, pa med Čajkovskimi! Kaj takšnega...!«

Dirigent je tedaj že zopet dvignil palico in akordi zadnjih dveh stavkov Andante maestoso in Allegro moderato so se vili z vso svojo silo preko naju, preko vse dvorane, preko vesoljstva. Blagoslov glasbe, harmonije, lepote...

Konec! Navdušen aplavz! Vstajanje s stolov.

In ko sva se z ženo privala proti izhodu, še brez besed pod vtisom velikega doživljanja, je moja žena nenadoma rekla:

»Ti, veš, da sploh nisem vedela, da se že dobi paprika...«

MUZIKALICNO

Janez je prišel zopet z zamudo na koncert slavnega klavirista. Ko je sedel na svoj prostor, je šepetaje vprašal soseda:

»Ali mi lahko poveste, kaj sedaj igra?«

Sosed ga nevoljno pogleda:

»Klavr vendar!«

PRISPEVEK K DISKUSIJI O SLOVENSKEM FILMU

Z ozirom na prelepo slovensko navado, da spreminjamo vsem tujim filmom njihove naslove, predlaga Toti list, da bi to novatorstvo uvedli tudi pri domači produkciji in koprodukciji. Za zdaj pa bi se obiskovalci naših kinematografov zadovoljili s tem, da se film »Vesna« preimenuje v »Zimo med gozdovi«, »Mlin na Muri« pa v — »Most na Drini.«

KULTURNIŠKA

»Boste šli na njeno poroko?«

»Ne, jaz hodim samo na premiere.«

PESNIŠKI PRIROČNIK

Poet, ne tuhtaj, kaj želiš zapeti!
Ti poj — vse drugo kritik bo storil!
Razložil ti, kaj hotel si zapeti,
število vejic, pik ugotovil.
Ce pesmi ne bo mogel razumeti,
za kič jo — al' umetnost bo krstil!

VSEVEDNEMU

Kadar molčiš, rekel bi: bog!
Ko govoriš, le: pedagog!

NA KONCERTU

Po prvem delu koncerta:
— Zakaj nisi ploskal?
Ljudje bodo mislili, da ne razumes glasbe?

Po drugem delu koncerta:

— Zakaj pa toliko ploskaš!
Ljudje bodo mislili, da nisi še nikoli ničesar boljšega slišal...

SKROMNOST

»Jaz imam samo eno željo.«

»Kakšna pa je ta želja?«

»Da bi se mi izpolnile vse želje.«

VLJUDNOST

Na kolodvoru v Tientsinu je pristopil neki Kitajec k prometniku, prav tako Kitajcu, se mu trikrat poklonil do zemlje, se nasmehnil in dejal:

»Veliki gospodar železnega konja, ki dirja po železni vrvi preko prostranih ravnin, puščajoč za seboj le dim in paro, oprosti brezpomembnemu in neznatnemu potniku, ki je siromašnejši od črva, ki se zvija v prahu, oprosti svojemu najponižnejšemu služabniku, ki se za svoj obstoj lahko zahvali samo šaljivemu slučaju velike narave, ki ga je spočela in ki ni vreden, da poljubi rob tvojega dragocenega oblačila, dovoli, da si v preveliki drznosti drznem dvigniti svoj obraz k tebi in te v globoki spoštljivosti nagovoriti, kajti upam,

da mi boš dovolil, ti vsevedni in sedemkrat najmodrejši gospod, da ti zastavim ponižno vprašanje?«

Prometnik se je prav tako trikrat priklonil, položil roko na srce in odvrnil:

»Plemeniti potnik, kate-rega velikodušnosti se moram zahvaliti za riž, dar tvoje svetle milosti, ki mi omogoča, da skupaj s svojo nekoristno družino lahko živim svoje nekoristno življenje, čeprav ne zaslužim niti tega, da bi lahko naše oguljene kože ležale namesto preprog v tvoji dragoceni palači. Plemeniti potnik, ki si prišel k meni kot svetel žarek sončnega boga, da me obsiješ s svojo dobroto, mene, ubogega črva, ki pred teboj pada v prah, dvigajoč k tebi

Moderne operaci

»Ne razburjajte se, dragi tovariš, s šivalnim strojem gre mnogo hitreje!«

GLASBENI PRIROČNIK

(za samouke)

Znak v partituri »da capo al fine« spomni te: skladbo še enkrat premelji! Kadar pa vidiš »da capo« brez »fine«, spomni se: to so oddaje po želji!

FRANCÉTU

»Zjasnila bodo Kranjcem se vremena...« Uganil si, Francé, sto let poprej! Zdaj prosimo, še nekaj nam povej: Bo kdaj na knjižnem trgu zmerna cena?

PESNIŠKA

Mi, kar nas je poetov, pa se bomo klali,
polena, kamenje si pod noge metali.
Ker mi smo mladi (stari) in se vam ne damo!
Vsi mladi (stari) v boj: skrbimo za reklamo!

Pipsi

Martinova žena je šla na dopust, Martin pa je iz finančno - organizacijskih razlogov ostal doma. Finančnih zato, ker za oba ni bilo dovolj denarja, organizacijskih pa zato, ker je moral nekdo ostati pri Pipsiju in paziti nanj. Pipsi je bil namreč kanarček in zato tudi ni mogel na dopust.

Martin je ostal torej doma. In preden je Martinova žena šla, mu je še strogo zabičila:

»Martin, glej, da boš mislil na Pipsija!«

»Seveda« je dejal Martin in obrnil časopis. Ko se je Martinova žena vrnila z dopusta, je najprej planila k Pipsijevi kletki. »Joji!« je vzkliknila boleče, »Pipsi je vendar poginil!«

Nato se je obrnila k Martinu in ga očitajoče pogledala:

»Martin, ali si sploh kaj mislil na Pipsija?«

»Seveda sem!« je dejal Martin.

»Martin, ali si dal Pipsiju vsak dan zrnja?«

»Ne.«

»Martin, pa si vsaj me njal Pipsiju vsak dan vodo?«

»Ne.«

»Martin, kaj pa si potem ves dan delal?«

»Mislil sem na Pipsija...«

TRGOVSKA

»Kje si bil, Tine?«

»V kinu.«

»Kaj si pa gledal?«

»Rapsodijo otožnosti.«

»Dobro?«

»Odlična! Zdaj bo gotovo Gershwinu poskočila cena...«

»Res? Gotovo je nova pošiljka, kaj?«

KRIMINALNI HUMOR

»Kaj, samo pet let si dobil? No, potem boš pa lahko nesel moji ženi pismo ven!«

Idila brez besed

»Nu-ku! Ali sem vas...«

Zanimivo čtivo.

Enkrat drugoče

Frau Kliček in frau Muršec se srečata zopet po dolgem času.

Ustavili sta se kar na cesti in ob pol desetih je začela pripovedovati frau Kliček. Približno ob trideset na enajst je končala in tedaj je začela pripovedovati frau Muršec. Ob četrtna eno sta bili še vedno sredi razgovora. Pet minut pred pol drugo uro so prišli ravno na vrsto sosede frau Muršec:

»Azo tes visns net, lipste frau Muršec...«

Okrog ogla je tedaj zavil avto.

»... te frau Hupflmajer, te kens jo e, te hot ma ksokt, da ma jeni cimerher...«

Tu! Tu! Tu! Tututu... Tututu!

»... azo toti cimerher od gospa Kvas, tisti s draj-firtlhozn...«

Tututu! Tututu! Tututu!

»... pa takšno švorckarint srajco ma, in od nje-ga hots ma ksokt, da ma...«

Bumpumpumpum...! Ššt...!

Avto, ki je dolgo zaman trobil, je podrl frau Muršec, ki je padla v nezavest. Takoj se je zbrala množica ljudi, uspelo je priklicati celo rešilni voz in dvajset minut kasneje je frau Muršec že ležala v bolnici. Okrog nje dežurni zdravniki, pomočniki, medicinske sestre... Cakajo, kdaj se bo zbudila iz nezavesti.

Tedaj počasi odpre frau Muršec eno oko, potem še eno, usta se premikajo! Živi! Rešena je!

Res začne frau Muršec nekaj govoriti. Kaj neki bo povedala po težki nesreči!? Zdravniki, pomočniki, sestre — vsi se nagnejo nad bolnico.

Primanjkljaji in prihranki

Nekateri poslovodje trgovinskih poslovalnic so obsojeni, da poravnajo primanjkljaje v mesečnih obrokih tudi do 15 tisoč dinarjev — in to pri plačah 10 do 12 tisoč dinarjev

Poslovodja: »Glej, da ne pozabiš pri tehtanju — zadnjega mesečnega obroka še nismo prihranili...!«

Frau Muršec pa je tedaj dejala:

»... azo denksn ina, frau Kliček, da ma toti cimerher čisto zliher an farhölt-nis s tisto plondno frkaj-freco na Hauptplaci...«

ŽEBLJIČKOVI GOSPODARSKI NASVETI

Profesor Interesovič, Maribor: Pred časom ste se v 20. številki zanimali za variacije cen pri gradbenih delih — sedaj pa smo ugotovili variacije pri vaših podatkih. Ni namreč vseeno tri ali sedemintrideset milijonov, prav tako kot tudi ni vseeno ali so popravki normalni pri obračunskih situacijah, ali pa so take vrste, kot bi jih vi radi prikazali. Mi smo za one prve — posebno še, če so preverjene! Pa brez zamere!

Pravijo sicer, da se je po Celju in okolici razširil nekakšen tifus, kar pa najbrž ne bo držalo. Mestne in vaške oštarije so namreč še vedno tako natprane, da bi lahko kakšen nestrokovnjak kar iz tega sklepal, da bolehalo na tifusu samo dojenčki. Pač pa se je v našem lepem Celju razširila druga bolezen, ki je hudo nalezljiva in ki ji v strokovnem izrazoslovju pravimo — potrošniška mrzlica. Najzanesljivejši simptomi te nevarne bolezni se kažejo v dolgih repih pred pekarnami. — Samo ne vem, za kateri kruh se ljudje tako tepejo: ali za tistega po 34 din ali za onega po 50 din. Razlika med njima je namreč samo — v ceni

Slika, ki jo tukaj objavljamo, ne predstavlja črnca v tunelu, niti kakšne nerazsvetljene celjske ulice, niti ni reklama za črnilo znamke »Aero«, temveč samo posnetek, ki ga je napravil naš fotograf v kopalnici ob Savinji. Črna barva predstavlja zamazano Savinjo, ostali del slike pa je izpopolnjen s kopalci, ki pa so zaradi umazanije tudi — črni, zaradi česar je slika nekoliko nejasna. Zaradi pomanjkanja prostora žal ne moremo objaviti zahvalne brzojavke, ki so jo hvaležni kopalci poslali nekaterim celjskim podjetjem, ki v tako izdatni meri propagirajo tujski promet. Pač

Cefzelj I. r.

NAVADA JE TAKŠNA

Navada je takšna pri nas od nekdaj: vse česar ne smemo — to zdi se nam raj!

Zato, če kdo hoče, da kaj se zgodi, nasprotno naj prosí — kar hoče, dobi!

PEPA PIŠE JUCI

Draga Juca! Ko sem pripohala na Mirno, me je moj nos takoj opozoril, da tam nekaj ni v redu. Zato se tudi nisem preveč začudila, ker so vsi vaščani kar v plinskih maskah postopali po vasi. »Za božjo voljo, kaj pa se je zgodilo?« sem jih pobarala. »Ni hudega, Pepa,« so mi rekli, »samo naš mesar zopet prodaja — sveže meso«. No, sem pomislila, če je to meso sveže, potem sem še tudi jaz mlada, čeprav mi leže že šesti križ v hrbtnico.

Potem, ko me je upravnik hotela »Jadrán« v Postojni krepko poučil, da je »kšeft pač kšeft in basta« in da se me zato prav nič ne tiče, če imajo pri eni buteljki kar 100 dinarčkov dobička, sem si zvečer šla pomirit živce v grgarski kino. Toda tam je bilo toliko mlečnozobe otročadi kot v kakšnem DID-u, zato je bil pač tudi film: »Varujte se playvolask« zelo primeren za mladino.

Na cerkljanski pošti sem vtaknila pismo v torbo tamkajšnjega poštarja, ki ima toliko korajže, da jo samo enkrat ali dvakrat na teden mahne s pošto po okoliških vaseh.

Te pozdravlja
Tvoja Pepa.

Ljubljanski „sind ka ni“ humo

POPUST

»Rekla sem 500 dinarjev, pa amen!«

»Ampak, gospodična, upoštevajte vendar, da sem na dopustu in da uživam povsod 60% popusta.«

»Vi pa upoštevajte, prosim da je sedaj glavna

sezona in da znaša zato popust samo 40%!«

VZROK

»Slišiš, Vera, zakaj so držiš samo inozemskih odjemalcev?«

»Zato, ker so gentlemeni in nikomur niti na misel ne pride, da bi zahteval sindikalni popust...«

IDEALIST

»... veš, ljubica, srečen bi bil, če bi lahko položil vse zaklade tega sveta pred tvoje noge!«

»Nikar tako pesniško! Tudi pet sto dinarjev bo dovolj!«

Iz pionirjeve beležke
(Piše Jožek Cebulica)

In tako se je krški okraj enkrat za vselej preselil v Brežice. Ampak

V KRŠKEM

niso ljudje nič bolj veseli, ker se bodo morali voziti v Brežice. Moj ata je hudo robantil in je rekel, da bo moral imeti odslej poseben fond za potovanje na okraj, mama pa je rekla, nič hudega, se bosta pač tobačni in alkoholni fond zmanjšala. Potem je ata rekel, da se tobačni in alkoholni fond ne bosta zmanjšala, pač pa bo raje nehal kupovati sladolede zame in potem sem jaz tako grdo zaklel, da si tega sploh ne upam ponoviti.

Tam okoli

ČRNOMLJA

sem nato zavil v kino, kjer so igrali »Hitrejši od zvoka«, to se pravi, da se najprej vidi slika na platnu, zvok pa šele pol ure kasneje ali pa sploh ne.

V SENOVEM

sem srečal moža, ki se mi je zelo zasmilil, ker je velik revež, saj ima samo eno kmetijo, pokojnino, pa še cerkovnik je povrhu. Zato pa mora tudi daleč naokoli prosjačiti za prispevek za zvonjenje in je tudi mene prosil in rekel, da mi bodo vsi grehi odpušteni, če bom prispeval kakšno malenkost za zvonove sv. Janeza, ampak jaz si takšnega izvenplanskega izdatka ne morem privoščiti, odkar sem se na področju sladoleda finančno osamosvojil. Mogoče bo kdo drugi bolj neumen...

Vaš

Jožek Cebulica

»KINO SLOVENJ GRADEC PRIKAZUJE«:

V Slovenjem Gradcu na Glavnem trgu visi izložbeno okno mestnega kina. Tam, kjer je prostor za naslov filma, ki ga trenutno vrtijo ali ki pride, so objave z naslednjimi naslovi: »Pregled krompirišč« ali »Davčna razprava«. Ali sta to filma, ki ju zdaj vrtijo, ali ki šele prideta? O tem namreč ni nobenega pojasnila. Škoda.

Komplicirano poslovanje

V ljubljanski klavnični delavski svet direktorja kljub temu, da je aretirán, noče razrešiti.

»Tovariš direktor — prosim, kaj pa bomo danes delali v podjetju?«

RAZBURLJIVA TEKMA. — NIHČE NIMA ZLOMLJENE NOGE. — SODNIK ŽIV IN ZDRAV. — GAJŠEK V NAPADU. — SAHO V OBRAMBI.

V nogometni tekmi proti »Sibeniku«, je »Branik« zamudil priložnost, da bi zopet izgnal. Tekma se je končala 1:1, ker sta bili obe moštvi oslabiljeni z desetimi slabimi igralci. Tekma se je odvijala takole:

Začetni udarec je imel sodnik, ki je s svojim sojenjem včasih zmedel gledalce. Zaradi neznanja se je igra razvijala z menjajočo srečo. Nekateri igralci so imeli precej od igre, ker so večkrat obležali.

V tretji minuti prvega polčasa je Saho podal Vitku, ki je tekel naprej in dal žogo v aut. V 16., 17., 18., 19. in 20. minuti je Saho podajal žogo nasprotnim igralcem. V 35. minuti prvega polčasa je nastal sam od sebe prvi gol za »Branik«. Kdo je storilec nog naenkrat zamahnilo po žogi. V 38. minuti je Plaznik hotel streljati, pa ni. V 40. minuti je žoga šla en meter daleč mimo Gajška, ne da bi se pri njem ustavila. V 45. minuti je začel sodnik igro zavlačevati in odžvižgal žele v 46. minuti prvi polčas.

V 46. in 56. minuti je trener brisal potne srage s teles branikovcev.

Nato je sodnik zopet začel zavlačevati in prišel počasi na igrišče, ko so že vsi igralci čakali.

V drugem polčasu je nastal v igri popoln preobrat, ker sta obe moštvi zamenjali prostore. V 1., 2., 3., 4. itd. minuti so branikovci podajali žogo Sibenikovim igralcem ali pa v prazno. V 15. minuti je Saho podal žogo Plazniku. V 16. minuti je Plaznik podal žogo Gajšku, ki je tekel na-

prej in v 17. minuti streljal v gol aut. V 30. minuti drugega polčasa je branikov vratar tekel iz gola, branilci so se pa umaknili, da je lahko levo krilo Sibenika zabilo gol. Po tem голу so branikovci začeli igrati v stilu »Rapsodije otožnosti«. V 90. minuti je sodnik na intervencijo gledalcev pravočasno odpiskal konec tekme.

Gledalcev je bilo točno 1501, od teh 11 funkcionarjev in 1490 navadnih gledalcev, ki vsako nedeljo pravijo, da ne bodo nikoli več šli gledat nogometne tekme.

Glavni sodnik je napravil vse, kar je zmogel. Stranska sodnika sta mahala v smeri sever-jug in obratno. Postrežba restavracije »Branika« na stadionu je bila vročini primerna: natakak je serviral med gledalci šunkarice, rogaško 1953 in cocto hranijo za hokejske tekme pozimi.

Izjava sodnika običajna: »Gledalci so me surovo žalili, toda zadovoljen sem, da nisem bil tepeni!«

Igralci »Branika«: »Žoga je bila gotovo iz oslovskega usnja, ker je bila trmasta in ni hotela ubogati.«

Igralci Sibenika: »V restavraciji »Branika« imajo sijajen dingač!«

Gledalci: »Nikoli več ne gremo na nogometno tekmo!«

Ključuse: »Pa še koliko-krat!«

Po nemrhu vzhoda »emčiji

— No, enkrat pa smo le nekaj dobili od Rusov!...

POZNAJO GAI

Mr. Tommy prinese v zastavljalnico zimski plašč, zlato uro, denarnico, jedilni pribor in mačka Toma, ter položi vse brez besede pred zastavljalca. Ta ga sočutno pogleda:

»Ali dobite zopet na obisk strica iz Italije?«

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 16. 7. 1953: Ker nimajo primernih sort tobaka in ker cigarete slabo izdelujejo, imajo (v Titogradu) na zalogi 22.270.000 kosov cigaret...

Ni vrag, da jih imajo na zalogi — kdo bo pa kadil kose cigarete, dokler se dobijo še cele...!

VEČER, 18. 7. 1953: Da se je sloviti francoski revolucionar Marolt rodil...

...da se ni morda pisal celo Marolt namesto Marat?

LJUDSKANSKI DNEVNIK, 18. 7. 1953: Ta seja pomeni globoko poglobljanje socialistične demokracije...

Kako dobro je, da lahko globoko poglobljamo, visoko povišujemo, široko razširjamo, ozko zožujemo...!

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 19. 7. 1953: »VI. Zvezna razstava mehške fotografije v Sarajevu« sledi poročilo o jugoslovanski fotografski razstavi.

Cestitamo novopečenim Mehikancem, kakršni so Tošo Dabac, Marjan Pfeifer, Vlado Cizelj in drugi, zlasti k devizam! Mehikanske širokokrajne slavnike naj dvignejo brezplačno v uredništvu »Ljudske Pravice« — Borbe.

SLOVENSKI POROČEVALEC, 22. 7. 1953: Odpeljali so jo v Bori in odtod v taborišče Ankenstein...

In nekoč bo neko napisal, da je Slovenski Poročevalec najprej izhajal v Ljubljani, nato pa v Laibachu...

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 22. 7. 1953: objavlja sliko z razstave barvne litografije z besedilom »Z otvoritve mednarodne

Kako sem preživel uličko Nedeljo

(Jakčevo pismo)

Dragi pepek! Ker se je živo Srebro v termometru že v Soboto držalo vstrajno zelo visoko (ko' Cen'e marelicam na maril'kem trgu je rekla mama) je ata odločil da, bomo šli v Nedeljo vsa družina za ves dan na otok.

Ker šteje naša družina tri ljudi, in samo eno kolo, misle da peljal na glavni trg da, bi nas na otok prepeljal mestni Avtobus. Že pri nakladanju jebil tak na Val kot pred meseci natisti zelo lepi avstrijski film »hofrat gajger« mariborski avtobusi so telesa z neomajno prostornino in nas je bilo v vozu na meštu 30 kakih 55 ljudi ki, so upravičeni na osebno lzkaznico ter še nekaj otrok mojega ali mlajšega letnika. Vsa okna so lepo tesno zaprta da, bi ne bilo prepaha in se cenjenim Potnikom v slučaju prehlada nebi bilo treba posluževati priložne knjige. Potniki se nad to brezplačno parno kopoljo niso nič jezili le naznatna večina je spremljala ta zdravilni postopek z mani Festacljskimi vskliki: Hudiča saj se mi bo otrok zadušil, prmejduš ali bomo šli ali ne in podobno. Vse to je razpoloženje samo dvigalo

in vzbujalo željo po ohladitvi v bistri vodi velikega Bazena.

Mi smo prišli zgodaj pajebilo zelo mnogo ljudi še zgodnejših od nas in ti so nam pobrali vsa lesena Ležišča. Mama je to predvidevala in prinesla s sabo velik Koc ki, ga je rasprostila po travi in nam tako zagotovila naš vigvam. Ko je malo pogledala okoli je takoj izjavila da, so pri njih doma na pohorju imeli tudi neko Mlako zapranje živine pa je v njej voda bila vedno bolj čista kakor pa v velikem Bazenu ki je za pranje ljudi pa jim niti klora ni bilo treba v njo metati, kakor to delajo tu.

Jaz še neznam plavati pa sem popoldne gledal neke tekme menda jim pravijo Faterpolo. Opazil sem pa, da tudi ti igralci ne znajo bogvekačo dobro plavati, tisti ki pa znajo panč ne vidiijo. Ta igra se igra menda tako da viže igralec žogo čimdalje proč od svojega soigralca in po možnosti čim bližje nasprotnika da, ta potem lahko strelja v gol in da takó možnost vratarju pokazati kako se pobira žoga iz gola.

Opoldne smo šli tudi na kosilo v restavracijo. Čakali nismo več kot dobro Uro in pol in oče je naročil še liter Vina za mene pa rogaško. Te so lepo oštevilčene in jaz sem dobil številko 53. Ko je oče plačeval Račun je poleg tega karmuje všo skozi zobe (tega nisem smel razumeti) dejal mami: če bi vsako nedeljo šli na otok in jedli zajtrk Kosilo in Večerjo in spili liter Vina bi, lahko vso mesečno plačo tukaj pustil druge dni v tednu pabi lahko prepevali po melodiji tiste lepe narodne »hribčki ponižajte se« novo besedilo: cene ponižajte plače povišajte se... Zvečer smo čakali in čakali ker, pa tiste oranžne škatlje (avtobusa) od nikoder ni bilosmo jo mahnill peš, da smo imeli boljše spanje.

Pozdravlja te Tvoj

Inkec

Naš m klubom v premislek

»Tovarišica, za vrata smo si izbrali vaše okno. Upam, da ne boste spustili nobenega gola...«

Italijanski šport

Najboljši fašistov start...

penzionirane SALE

SKODA ...

V prodajalno srečk državne loterije pride možak.
»Tukaj prodajate torej srečke?«
»Da, želite celo ali polovično?«
»Kakšni pa so dobitki?«
»Je zanimaj možak dalje.«
»Glavna premija je milijon dinarjev, potem ...«
»Dobro!« je prodajalca prekinil možak. »Vzel bom eno celo. Kdaj pa je zrebanje?«
»Vsakega triindvajsetega v mesecu ...«
»Triindvajsetega?« je dejal nato z obžalovanjem možak. »Skodal! Potem pa ne morem vzeti. Denar potrebujem namreč že dvajsetega ...«

PRIZORČEK S PLANINSKE KOČE

— Dajte mi prosim en četrť vina.
— Kako — samo en četrť? Tako majhnih količin ne prodajamo več, odkar je pred šestimi leti nekdo zahteval tudi samo en četrť in se pozneje ponesrečil v steni...

RESITELJ

»Vidiš to lepo dekle tam?«
»Vidim.«
»Pred tednom dni sem ji rešil življenje.«
»Vraga? Kako pa?«
»Vprašal sem jo, če hoče biti moja, pa je dejala, da raje prej umre, kot kaj takega. No — in jaz sem jo pustil živeti!«

LOVSKA JEZA

Pavel je bil na lovu. Bila je velika brakada. Pavel je tudi streljal in — seveda — tudi zgrešil. Sestkrat!
Tokrat pa je bilo Pavlu dovolj. Zagrabil je puško in jo vrgel za zajcem:
— Tu jo imaš, hudič, pa se sam ustrell!

Roman

Marka Twaina, ko je bil že znan, je neki newyorški izdajatelj dolgo časa nagovarjal, naj napiše za njegov dnevnik roman v nadaljevanjih. Twain ni in ni hotel, dokler mu ni izdajatelj nekako izsilil napol privoljenje. Da bi sedaj Twaina držal, je začel v svojem listu z veliko reklamo za novi Twainov roman. Toda rokopisa od Twaina ni in ni bilo. Na dan, ko bi naj roman prišel izhajati, je poslal kurirja k Twainu po rokopisu. Twain je res dal rokopis — toda napisal je samo: »Noč. Mesečina. Kamenita klopca. Ona in on.« (Nadaljevanje sledi.) Izdajatelj je hočeš nočeš moral to priobčiti že zaradi reklame, ki jo je delal v naprej. Toda za naslednjo številko zopet ni bilo rokopisa in zopet so morali poslati kurirja, ki je prinesel drugo nadaljevanje: »Noč. Mesečina. Kamenita klopca. Ona in on.« (Nadaljevanje sledi.) Založnik je bil v še hujši zadregi, toda objaviti je moral tudi to. Ko pa se je tretji dan zgodilo isto, je oddrvel sam k Twainu in ga nadrl.

»Čemu se jezite,« se je začudil Twain. »To je vendar zelo zanimiv roman s silnim ljubezenskim zapletom!«

»Kako?« se je začudil založnik. »Saj je vse tri dni bilo popolnoma enako besedilo!«

»Ze, toda le na videz,« je dejal Twain. »Kajti vse je isto: noč, mesečina, kamenita klopca in tudi on — le ona je vsakokrat druga!«

KOMPLICIRANO

— Tovariš profesor, čemu pa vendar potrebujete kar troje očal?

— Čemu? Ena za blizu, ena za daleč, s tretjimi pa navadno iščem prva in druga...

ZAKAJ NE?

»Zanimivo, ti si tako črn, tvoj brat pa je popolnoma plavalas!«

»To je popolnoma naravno, ker si je mama plavo barvala lase, ko se je rodil brat.«

KAKO MALO

Vlak. Kupe. Postaren gospod. Dve mladi gospodični.

Zepdi se nekaj tisto človeškega. Gospodični v smeh.

»Glejte,« zavzdihne gospod, »kako malo je treba, da se otroci razveselijo!«

PREROKOVANJE

Pavel junior zabaja zelo rad v gledališče. Njegov oče se sicer s tem strinja, vendar mu pravi nekoga dne, ko mu da denar: »Nikar mi ne hodi s tem denarjem v kakšne nočne lokale, kajti tam bi lahko videl kaj takšnega, česar ne bi smel!«

Pavel je seveda šel naslednjega večera v nočni lokal. Tam je videl svojega očeta...

DRUGI POGLED

»Veš, tako pogosto se zaljubim, kar na prvi pogled! All obstaja proti temu kakšno zdravilo?«

»Seveda — riskraj se en pogled...«

HUMORISTI — REZERVISTI

